

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 359/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou HUTTA & PARTNERS s. r. o., Bezekova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Marta Huttová, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1, 4 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25 P 66/2016 z 13. marca 2017, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 341/2017 zo 17. októbra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 52/2018 zo 4. júla 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 41 ods. 1, 4

a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 P 66/2016 z 13. marca 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 341/2017 zo 17. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 52/2018 zo 4. júla 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 16. marca 2016 dožadovala nariadenia výchovného opatrenia podľa § 37 ods. 3 písm. a) zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), ktorým by bola jej maloletá dcéra [REDAKOVANÉ] dočasne odňatá z osobnej starostlivosti otca a aby sa u nej nariadil pobyt v pedopsychiatrickom zariadení najdlhšie na dobu 6 mesiacov s cieľom zabezpečenia odbornej diagnostiky.

3. Sťažovateľka v tejto súvislosti objasnila, že právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 23 C 128/2010 z 19. júna 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 471/2013 z 30. septembra 2013 bolo jej manželstvo s odporcom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] rozvedené. Na čas po rozvode manželstva boli ich maloleté deti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zverené do osobnej starostlivosti otca. Sťažovateľka bola zaviazaná na plnenie vyživovacej povinnosti k obom deťom a bol jej tiež upravený styk s oboma deťmi.

4. Okresný súd právoplatným rozsudkom sp. zn. 13 P 45/2013 z 28. januára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 19. augusta 2014 uložil sťažovateľkinmu maloletému synovi [REDAKOVANÉ] (vtedy ešte žijúcemu), maloletej dcére [REDAKOVANÉ] a obom rodičom výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu na Referáte poradensko - psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „referát poradensko - psychologických služieb“) s cieľom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom

komunikovať o výchove detí a zároveň s cieľom zlepšenia vzájomného vzťahu detí s matkou v rozsahu 20 hodín. V právoplatnom rozhodnutí bolo tiež uvedené, že po uplynutí obdobia, na ktoré bolo výchovné opatrenie uložené, referát poradensko - psychologických služieb podá správu o absolvovaní a výsledku výchovného opatrenia, a to do 30 dní. Toto výchovné opatrenie bolo uložené v súlade s § 37 ods. 2 písm. d) zákona o rodine.

5. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej v podstatnom uviedla, že referát poradensko – psychologických služieb za obdobie od mája 2015 do novembra 2015 doručil okresnému súdu o realizácii súdom uloženého výchovného opatrenia šesť priebežných správ a jednu záverečnú správu z 18. marca 2016. V šiestich priebežných správach referát poradensko – psychologických služieb oznámil, že otec detí odmieta deti vodiť na konzultácie so psychologičkou [REDAKOVANÉ], ktorá mala výchovné opatrenie za referát poradensko - psychologických služieb realizovať.

Následne psychologička [REDAKOVANÉ] vypracovala za referát poradensko - psychologických služieb 18. marca 2016 záverečnú správu o plnení súdom nariadeného výchovného opatrenia, v ktorej uviedla: *«Z realizácie výchovného opatrenia a priebehu stretnutí v mesiacoch január 2015 doposiaľ sa opätovne preukázalo, že otec svojim postojom a správaním nespôsobuje. Pán [REDAKOVANÉ] sa vyhýba zodpovednosti za riešenie vzniknutej situácie a manévruje rodinnú situáciu tak, aby obe deti neboli v kontakte s matkou. Za horeuvedených podmienok je u mal. [REDAKOVANÉ] stále prítomný syndróm „polosiroty“... Mal. [REDAKOVANÉ] je mentálne i fyzicky odstavená od matky, čo vytvára podmienky aj k tomu, aby dieťa uverilo konfabulatórnym a zvráteným informáciám o jej matke... Z týchto dôvodov odporúčame diagnostikovať názor mal. [REDAKOVANÉ] spôsobom, ktorý zamedzí neobjektívnemu vplyvu otcu a vylúči vplyv manipulácie dieťaťa. Odporúčame pre mal. [REDAKOVANÉ] zabezpečiť diagnostický proces v takých podmienkach, v ktorých nebude môcť otec zasiahnuť svojim agresívnym a manipulatívnym správaním voči matke alebo ani voči pracovníkovi inštitúcie, ktorý má pracovať s rodinou s cieľom preskúmať skutočnú motiváciu u detí (myslíme tým zistiť dôvod prečo sa mal. [REDAKOVANÉ] „nechce“ stretávať s matkou). Tento diagnostický proces odporúčame realizovať formou diagnostického pobytu na pedopsychiatrickom oddelení...»*

6. Okresný súd po poslednej priebežnej správe z referátu poradensko - psychologických služieb vo veci plnenia súdom nariadeného výchovného opatrenia podľa § 37 ods. 2 písm. d) zákona o rodine nekonal, preto sťažovateľka sama podala 16. marca 2016 návrh na nariadenie výchovného opatrenia podľa § 37 ods. 3 písm. a) zákona o rodine, pričom o jej návrhu bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím okresného súdu, v ktorom uviedol: «... Na základe vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že maloleté deti.. boli na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV... zverené do osobnej starostlivosti otca. Zároveň bola matke určená vyživovacia povinnosť a bol upravený styk matky s maloletými deťmi... Ďalej bolo preukázané, že rozsudkom... bolo nariadené výchovné opatrenie, ktorým bola rodičom ako aj maloletým deťom uložená povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach za účelom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom komunikovať o výchove detí a zároveň s cieľom zlepšenia vzájomného vzťahu detí s matkou v rozsahu 20 hodín od právoplatnosti rozsudku s tým, že výchovné opatrenie sa bude realizovať na Referáte poradensko - psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Výchovné opatrenie sa realizovalo od januára 2015 a z viacerých subjektívnych a aj objektívnych dôvodov bolo ukončené. Výstupom realizácie výchovného opatrenia bola správa psychologičky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava [REDAKOVANÉ], ktorá odporúčala diagnostiku maloletej realizovať formou diagnostického pobytu na pedopsychiatrickom oddelení. Súd sa po vykonaní dokazovania nemôže stotožniť so závermi psychologičky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, keďže Referát poradensko psychologických služieb mal vykonávať poradenský proces s rodinou a touto formou mal realizovať výchovné opatrenie nariadené súdom. Súd má za to, že nebolo v kompetencii psychologičky Referátu poradensko- psychologických služieb vysloviť tento záver, nakoľko nie je klinickou psychologičkou ani súdom ustanovenou znalkyňou z odboru psychológia a nebolo zrejmé, na základe akých diagnostických metód, resp. testov diagnostikovala u maloletej syndróm „polosirotý“. Súd teda na správy vypracované psychologičkou [REDAKOVANÉ] neprihliadol a z toho dôvodu nepovažoval ani za potrebné psychologičku predvolať ako svedka tak, ako to navrhovala právna zástupkyňa matky. Prípadná svedecká výpoveď označenej psychologičky by nemala pre rozhodnutie súdu relevantný podklad z dôvodu nedostatočnej kompetencie. Z vykonaného dokazovania

tiež vyplýva, že matkou navrhované nariadenie výchovného opatrenia nespĺňa ani hmotnoprávne náležitosti, nakoľko podľa citovaného zákonného ustanovenia (školského zákona) sú do diagnostických centier umiestňované prevažne deti, u ktorých sa vyskytujú buď zdravotné problémy majúce vplyv na ich psychický stav, alebo trpia inými poruchami. To znamená, že umiestnenie dieťaťa do diagnostického zariadenia má presne špecifikované kritéria a podmienky, pričom maloletá nespĺňa ani jednu z nich. Toto tvrdenie súdu je okrem iného podporené aj detskou psychiatričkou [REDAKOVANÉ], ktorá na žiadosť matky maloletú vyšetřila a konštatovala, že jej hospitalizácia na psychiatrickom oddelení nie je nutná a že maloletá je rozumovo zdatné dieťa, ktoré má vlastné názory a jej postoje nie sú dôsledkom vplyvu otca a sú referované ako vlastné skúsenosti. Vzhľadom k tomu, že psychiatrička maloletú vyšetřila iba jeden krát a o vyšetření vypracovala písomnú správu, ktorá tvorí súčasť spisu, súd považoval za nadbytočné vykonať výsluch označenej psychiatričky a teda zamietol návrh a zvýhodniť záujmy rodiča nad záujem maloletého dieťaťa, a práve tento návrh matky absolútne nekorešponduje s princípom najlepšieho záujmu. Aj prípadné uloženie takého výchovného opatreniu by nielenže nezlepšilo vzájomný vzťah matky s maloletou, ale naopak, by mohlo spôsobiť radikálne zhoršenie tohto vzťahu. Nie je v záujme zdravého, šikovného a inteligentného dieťaťa toto dieťa vyňať z prostredia, v ktorom žije a prosperuje a nariadiť jeho pobyt v špecializovanom zariadení. Takéto opatrenie súd považuje za úplne nevhodné a neprimerané a má za to, že je nežiaduce, aby sa rodič dožadoval zásahu súdu vo forme navrhnutého opatrenia, ktoré by mohlo mať negatívny vplyv na psychiku a zdravie maloletého dieťaťa. Ako vyplýva zo spisu a zo všetkých pripojených spisov a dôkazov, rodinná situácia, či už v čase prebiehajúceho rozvodového konania alebo po jeho skončení, nie je dobrá, pričom každý z rodičov má iný názor na príčiny vzniku tejto situácie a dôvody je dnes už ťažké vyhodnotiť. Vo všeobecnosti sú práve rodičia tí, ktorí nesú zodpovednosť za to, aký majú vzťah so svojimi deťmi a z výpovede maloletej vyplýva, že správanie sa matky počas celého obdobia bolo také, že maloletá jej už nedôveruje a o stretnutie s ňou neprejavuje záujem. Preto z pohľadu aktuálne vykonaného dokazovania súd konštatuje, že v prvom rade musí matka hľadať riešenie na nápravu vzťahov vo vlastnom konaní a správaní sa, ako aj vo svojom prístupe k deťom a až potom bude môcť byť započatá reálna náprava. Matka nemôže za vzniknutú situáciu viniť otca alebo maloletú, prípadne štátne orgány. Je

to výsledok dlhodobo narušených vzťahov, pričom súd za danej rodinnej situácie nevzhladol dôvod na nariadenie ďalšieho výchovného opatrenia alebo vykonanie iného zásahu. Ide síce o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletých, v ktorých súd nie je viazaný návrhom, ale autoritatívne zasahuje vtedy, ak je to na prospech dieťaťa, prípadne sa rieši jeho životná situácia. Z toho teda vyplýva, že súd nemá reprezentovať výhradne záujmy jedného rodiča a tomu podriaďovať dokazovanie s cieľom vyniesť akýkoľvek rozsudok. Záverom teda súd konštatuje, že návrh matky je nedôvodný, a preto ho v celom rozsahu zamietol.»

7. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím zo 17. októbra 2017 tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka preto podala dovolanie, ktorým sa domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ako aj krajského súdu, a žiadala vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľke bolo následne 2. augusta 2018 doručené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým podané dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

8. Podľa názoru sťažovateľky súdy dôsledným neriešením správania a konania otca detí v súvislosti s realizáciou súdom nariadeného výchovného podľa § 37 ods. 2 písm. d) zákona o rodine ohrozili psychické zdravie sťažovateľkiných detí až tak, že to viedlo k smrti sťažovateľkinho syna [REDAKOVANÉ] ktorý spáchal samovraždu obesením. Sťažovateľka ďalej zhodnotila, že súdy arbitrárnym spôsobom a bez relevantných dôkazov neustále akceptovali vo svojich rozhodnutiach manipulatívne správanie a konanie otca aj pri maloletej [REDAKOVANÉ] a všetku vinu za to, ako sa k sťažovateľke maloletá [REDAKOVANÉ] správa a nechce sa s ňou kontaktovať, pripisovali bez akýchkoľvek dôkazov len jej, a to napriek tomu, že maloletá trpí druhým stupňom syndrómu zavrhnutého rodiča. Neakceptovali ani výsledok súdom nariadeného výchovného opatrenia podľa § 37 ods. 2 písm. d) zákona o rodine a návrh, ktorý vychádzal z tohto výsledku a ktorým sťažovateľka žiadala pre maloletú [REDAKOVANÉ] nariadiť ďalšie výchovné opatrenie podľa § 37 ods. 3 písm. a) zákona o rodine, diagnostický pobyt v pedopsychiatrickom zariadení, neakceptovali a zamietli ho.

9. Sťažovateľka ďalej zhodnotila, že súdy zamietnutím jej návrhu na nariadenie výchovného opatrenia, ktoré malo spočívať v časovo vymedzenom pobyte maloletej [REDAKOVANÉ] v pedopsychiatrickom zariadení pre účely diagnostiky tak, ako to upravuje zákon o rodine, neustále ohrozujú jej psychické zdravie a život. Nenariadením tohto výchovného opatrenia sa sťažovateľke ako matke maloletej upierajú zo strany súdov jej základné práva, najmä právo na starostlivosť a výchovu jej maloletej dcéry. Z doterajších súdnych rozhodnutí podľa názoru sťažovateľky nesporne vyplýva to, že sťažovateľka nemá žiadne právo vstupovať do výchovy svojej maloletej dcéry, nemá sa starať o jej psychické zdravie a život. O jej výchove a o tom, či je ohrozený jej psychický vývoj a život, môže podľa doterajších súdnych rozhodnutí výlučne rozhodovať len jej otec a ona sama, a to aj vtedy, keď je ešte maloletá a trpí druhým stupňom syndrómu zavrhnutého rodiča. Sťažovateľka je toho názoru, že súdy doteraz nerešpektovali, že sťažovateľkino právo rodiča nebolo nikdy žiadnym súdnym rozhodnutím obmedzené, a preto má ako rodič nielen právo ochraňovať duševný a citový vývin svojej maloletej dcéry, ale aj právo, aby o jej návrhu, ktorým sa domáha takejto ochrany, bolo rozhodované v súlade s právami, ktorých porušenie namieta, a nie arbitrárnym spôsobom tak, ako si to želá otec jej maloletej dcéry, ale na základe skutočného zistenia stavu veci a relevantných dôkazov.

10. Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1, 4, 5 a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2,3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 13. marca 2017 pod č. k. 25 P 66/2016 - 350 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2017 pod č. k. 11 CoP 341/2017 -535 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4.júla 2018 pod č.k. 3 Cdo 52/2018.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 13.marca 2017 pod č.k.25P 66/2016 - 350 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17.októbra 2017 pod č.k. 11 CoP 341/2017 - 535 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4.júla 2018

pod č.k. 3 Cdo 52/2018 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava IV, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní sťažovateľke zaplatiť trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím okresného súdu

14. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), z čoho vyplýva, že ústavný súd uplatňuje svoju právomoc poskytovať ochranu ústavným právam sťažovateľov pri namietaní ich porušenia len subsidiárne.

15. Podľa princípu subsidiarity ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

16. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní

sťažovateľky v danom prípade vylučuje možnosť ústavného súdu uplatniť svoju právomoc proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím krajského súdu

17. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky aj v kontexte námietok smerujúcich proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

18. V súvislosti s posudzovaním zachovania dvojmesačnej lehoty vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd vzhľadom na obsah napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu považoval lehotu na podanie sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu za zachovanú (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99).

19. Ústavný súd ďalej pripomína, že podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

20. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

21. Ústavný súd pri preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem námietok sťažovateľky, ktoré predniesla vo svojej sťažnosti, prihliadal aj na obsah námietok, ktoré sťažovateľka predniesla vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktoré boli zhrnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietky, ktoré boli obsahom odvolania sťažovateľky, sťažovateľka v podstate preniesla aj do svojej sťažnosti, ktorú adresovala ústavnému súdu.

22. Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozhodnutia uviedol:

„... Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie matka maloletej. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné, pretože bolo vydané na základe nesprávneho a neúplného zistenia skutočného stavu veci, aj napriek tomu, že v čl. 6 C.m.p. súdu v predmetnom konaní ukladá povinnosť vykonať všetky potrebné dôkazy na zistenie skutočného veci. Namietala, že v konaní boli nesprávne aplikované príslušné ustanovenia Civilného mimosporového poriadku Ústavy Slovenskej republiky ako aj Dohovoru o právach dieťaťa. Rozsudok považovala za arbitrárny a svojvoľný. V konaní poukázala na účel výchovného opatrenia, pričom zdôrazňovala, že takéto výchovné opatrenie je v záujme maloletého dieťaťa. Poukazovala tiež na ustanovenie § 43 ods. 2, ods. 3 písmeno a) Zákona o rodine, podľa ktorého dieťa je povinné svojim rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich. Vytykala súdu prvej inštancie, že sa neoboznámil so spisom 23C/128/2010, ani s obsahom spisu 13P/45/2013, ani s obsahom spisu 56Em/7/2013. Ak by sa súd prvej inštancie dôsledne oboznámil s obsahom uvedených spisov, zistil by že išlo

o konanie týkajúce sa rozvodu s otcom maloletej [REDAKOVANÉ] úpravy rodičovských práv a povinností k vtedy maloletej [REDAKOVANÉ] a zistil by, že vo veci boli vykonané dva znalecké posudky, ktoré účelovo podsunul do predmetného konania otec maloletej. Poukázala aj na druhý znalecký posudok [REDAKOVANÉ], ktorá konštatovala, že ona je nositeľkou syndrómu zavrhnutého rodiča, ona je v očiach detí zlá, otec je dobrý a vo všetkom má pravdu. V odvolaní polemizovala so závermi súdu prvej inštancie, ktoré spochybňovala. Opätovne namietala, že súdy ani kolizny opatrovník jej v tejto veci nepomohli. Zdôraznila, že súd prvej inštancie nezistil vo veci dostatočne skutočný stav veci, hoci mu to vyplýva zo zákona. Namietala spôsob výsluchu maloletej dňa 13.03.2017. Žiadala vec zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

... Otec maloletej považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny, pričom súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie. Rozsudok je riadne a logicky zdôvodnený, jednoznačne označuje ako jednotlivé dôkazy súd hodnotil, o ktoré dôkazy oprel svoje rozhodnutie. Ak si uvedené matka vysvetľuje ináč, je to jej právo. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako správny.

... Okresný prokurátor považoval rozsudok súdu prvej inštancie za zákonný. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie formou výsluchu účastníkov konania a maloletej [REDAKOVANÉ]. Oboznámil sa so spismi Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23C/128/2010, 13P/45/2013, 56Em/7/2013 ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi založenými účastníkmi konania. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za to, že matkou navrhované nariadenie výchovného opatrenia nespĺňa hmotnoprávne náležitosti. Dôvody pre umiestnenie maloletá [REDAKOVANÉ] nespĺňa. Umiestnenie maloletej za účelom diagnostiky na psychiatrické oddelenie nie je realizovateľné, keďže na takýto postup sa vyžaduje zdravotná indikácia, ktorá u maloletej nebola preukázaná. Maloletá je slušne a dobre vychovaná, má všestranné záujmy, je bezproblémová, dobre sa učí a teda taký postup, ako navrhuje matka, súd považoval vo svetle všetkých dôkazov za neprimeraný, nevhodný a nespĺňajúci hmotnoprávne kritériá. S uvedeným ako aj s ďalším odôvodnením súdu prvej inštancie sa možno stotožniť. Za rozhodujúcu považoval okresný prokurátor výpoveď maloletej [REDAKOVANÉ] na pojednávaní dňa 13.03.2017. Maloletá sa nachádza vo veku blízkom k dospelosti. Vo svojej výpovedi podrobne a jasne zdôvodnila, prečo sa odmieta stretávať s matkou. Súd prvej inštancie

postupoval správne. Súd na výpoveď maloletej neskreslenou akoukoľvek poruchou vnímania, reprodukcie skutočnosti, tak ako to preukázalo psychiatrické vyšetrenie [REDAKOVANÉ], prihliadol. Matkou navrhované výchovné opatrenie nemôže byť v záujme zdravého šikovného a inteligentného dieťaťa, akým je maloletá. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako správny.

... Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65, 66 zákona o rodine, zákona č. 161/2015 Z. z., Civilný mimosporový poriadok (ďalej C.m.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej C.s.p.), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolaniu matky maloletej nie je možné vyhovieť.

... Súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne zdôvodnil. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

... Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

... Odvolací súd poukazuje na správne dôvody súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje.

... Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dopĺňa, že na námietky, ktoré uvádza matka maloletej v odvolaní, nebolo možné prihliadnúť, pretože boli predmetom konania na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite vysporiadal. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil aj správny právny záver. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je rozsiahle, ale aj dostatočne presvedčivé. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podporené aj vyjadrením okresného prokurátora. Odvolací súd vo veci samej dopĺňa, že vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú vzťahy veľmi citlivé a ich najvhodnejší spôsob úpravy je dohoda medzi rodičmi a v danom prípade už aj dohoda medzi takmer plnoletou [REDAKOVANÉ] a matkou. Z obsahu spisu vyplýva, že v súčasnosti tieto vzťahy nie sú dobré, maloletá matku odmieta a k zlepšeniu týchto vzťahov by rozhodne nepomohlo výchovné opatrenie tak, ako

ho navrhuje matka maloletej. Tu sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že vzhľadom na vek, status, inteligenciu maloletej by takého opatrenie negatívne zasiahlo do jej života a zhoršilo by nielen vzťah s matkou, ale poznačilo by aj vzťah maloletej a jej sociálneho okolia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, že je na matke, aby hľadala spôsob obnovenia vzťahu s maloletou, prejavila vysokú mieru empatie voči maloletej, pretože situácia, v ktorej sa maloletá nachádza, určite nie je pre ňu ľahká.

... Rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, odvolací súd ho potvrdil podľa § 387 C.s.p...“

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky v danej časti nie je opodstatnená. Krajský súd podrobným a zrozumiteľným spôsobom reagoval na všetky podstatné argumenty, ktoré sťažovateľka predniesla vo svojom odvolaní. Svoje rozhodnutie odôvodnil na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami právnych predpisov a zároveň vysvetlil, prečo jej námietkam nemohol vyhovieť, resp. na ne prihliadať.

24. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi označenými právami a argumentáciou vyjadrenou v ústavnej sťažnosti chýba akákoľvek príčinná súvislosť. Obsahom námietok je skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, ktoré bolo v plnom rozsahu potvrdené napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Jej argumentácii však chýba akýkoľvek ústavnoprávny rozmer.

25. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

27. Obsahom námietok sťažovateľky týkajúcich sa napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je skutočnosť, že najvyšší súd tým, že odobril rozhodnutie odvolacieho súdu nadväzujúce na rozhodnutie súdu prvej inštancie, mal postupovať svojvoľne, keďže podľa názoru sťažovateľky na jej prípad bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenia týkajúce sa dovolania podaného v zmysle § 420 písm. f) CSP v spojení s § 2 Civilného mimosporového poriadku.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia

prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

29. Poukazujúc na uvedené preto ústavný súd ozrejmuje, že jeho úlohou bolo preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu preskúmať a zistiť, či sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľky uplatnenými v mimoriadnom opravnom prostriedku vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom. Najvyšší súd v relevantných častiach napadnutého rozhodnutia v podstatnom uviedol:

«... Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu...

... Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu...

... Vyššie už naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

... Matka v dovolaní uviedla že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 420 písm. f) CSP.

... V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

... Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov...

... Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017)...

... Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

... Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto

ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017)...

... V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom odkázal v podrobnostiach na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa matka domáhala nariadenia výchovného opatrenia, čo sledovala svojím návrhom a odvolaním, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z rozhodnutia sú tiež zrejmé úvahy dovolacieho súdu vedúce ho k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu matky na nariadenie výchovného opatrenia a tým pádom k neakceptovaniu odvolacej argumentácie matky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

... Z obsahu dovolania matky vyplývajú aj výhrady k právnym záverom dovolacieho súdu a polemikou s nimi spája svoje presvedčenie, že súdy zasiahli do jej práva na spravodlivý súdny proces. Argumentácia matky, ktorou zdôvodňuje vadu zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, smeruje predovšetkým k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi. Pokiaľ totiž dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré mali viesť k vyhoveniu návrhu, ide z hľadiska obsahového nie o námietky týkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci), ale o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel

k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením vecí (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017. Vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

... Na tom, že nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aktuálny judikát R 24/2017....

... Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.»

30. Vychádzajúc z citovaného ústavný súd vo vzťahu k záverom uvedeným v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu.

31. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa predmetnou vecou zaoberal primeraným spôsobom a následne dostatočným spôsobom odôvodnil svoje závery. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký postup, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto nemožno napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako ústavne nekonformné.

32. Ak má sťažovateľka na danú vec iný názor, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci

všeobecných súdov a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, a preto sťažnosť aj v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na konštatovanie porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2018